

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **Ing. K. H.**, zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem, se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 12. 9. 2018, č. j. 55 A 6/2017 – 36,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Městský úřad Písek (dále jen „městský úřad“) vydal rozhodnutí ze dne 20. 12. 2016, č. j. MUPI/2016/49471, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu. Přestupku se žalobce dopustil tím, že dne 23. 2. 2016 v čase 11.57 hodin v katastrálním území obce Selibov, na silnici č. I/20, GPS souřadnice 014°12'04.277" E; 49°14'54.798" N, ve směru jízdy od Písku na České Budějovice, řídil osobní automobil tovární značky X, registrační značky X a v úseku s maximální povolenou rychlostí 90 km/hod řídil toto vozidlo rychlostí 138 km/hod, tj. po odečtu 3% možné odchylky 133 km/hod. Stěžovatel tedy překročil nejvyšší povolenou rychlost o více než 30 km/hod. Městský úřad Písek uložil stěžovateli za tento přestupek pokutu ve výši 3 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

[2] Podkladem pro prvostupňové správní rozhodnutí bylo ručně sepsané *Oznámení přestupku* ze dne 23. 2. 2016; *Záznam o přestupku* zpracovaný měřicím zařízením a obsahující fotografii změřeného vozidla a údaje o vozidle (registrační značka, typ a barva vozidla), o naměřené

rychlosti, o maximálně povolené rychlosti a o datu, času a místu měření; *Ověřovací list č. 159/15* vydaný autorizovaným metrologickým střediskem pro silniční radarový rychloměr RAMER 10 C, kterým byl stěžovatel změřen; *Doklad o proškolení* zasahujícího policisty potvrzující jeho odbornou způsobilost pro práci s tímto typem měřiče rychlosti a *Výpis z evidenční karty* žalobce.

[3] Stěžovatel podal proti rozhodnutí městského úřadu odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 24. 4. 2017, č. j. KUCJK 53219/2017 zamítl a rozhodnutí městského úřadu potvrdil. K vytýkané prekluzi odpovědnosti za přestupek žalovaný uvedl, že první rozhodnutí městského úřadu, v němž městský úřad uváděl nesprávné datum spáchání přestupku (23. 2. 2015 namísto 23. 2. 2016), zrušil a věc vrátil k novému projednání. Městský úřad věc znovu projednal a tuto chybu napravil. Žalovaný rovněž dodal, že ustanovení § 20 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“) o přerušení běhu promlčecí doby je nutné aplikovat od 1. 10. 2015 na přestupky spáchané po 1. 10. 2015, tedy i na přestupek stěžovatele. Přestupek proto bylo možné projednat.

[4] Stěžovatel podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu, v níž namítl prekluzi lhůty pro projednání přestupku, neboť na něj nelze aplikovat ustanovení o přerušení běhu lhůty pro projednání přestupku; nebyla dodržena totožnost skutku; není dostatečně určeno místo spáchání přestupku; pokuta je nezákonná; správní orgán neodůvodnil svůj závěr o zavinění; měření rychlosti nebylo provedeno v souladu s návodem a také že městský úřad prováděl část dokazování, aniž by o tom stěžovatele uvědomil.

[5] Krajský soud žalobu zamítl. K prekluzi odpovědnosti za přestupek uvedl, že novela, kterou byl do § 20 zákona o přestupcích vložen institut přerušení běhu lhůty pro projednání přestupku (zákon č. 204/2015 Sb.)⁽⁴⁾, obsahuje tzv. dělenou účinnost a stanovuje tak pro různá ustanovení různé okamžiky nabytí účinnosti. Přejícné ustanovení obsahuje pouze základní legislativní pravidlo řešící střet staré a nové právní úpravy, proto skutečnost, že s ohledem na dělenou účinnost nabylo účinnosti o rok později (1. 10. 2016) než samotná změna § 20 (1. 10. 2015), nebrání, aby se nová pravidla projednatelnosti přestupku aplikovala na přestupky spáchané po 1. 10. 2015. Městský úřad poprvé přerušil běh lhůty pro projednání přestupku zahájením řízení a podruhé vydáním rozhodnutí, kterým žalobce uznal vinným. K prekluzi projednatelnosti přestupku proto nedošlo.

[6] K námitce nedodržení totožnosti skutku, spočívající v uvedení data 23. 2. 2016, krajský soud uvedl, že původně uvedené datum 23. 2. 2015 bylo písařskou chybou, které se městský úřad poprvé dopustil v oznámení o zahájení přestupku a dále ji kopíroval do dalších listin včetně prvně vydaného správního rozhodnutí. Že jde o písařskou chybu, vyplývá i z dokazování prováděného při prvním projednání věci, při kterém městský úřad četl obsah listinných důkazů, z nichž vyplývá, že žalobce přestupek spáchal 23. 2. 2016 a nikoli o rok dříve. Žalovaný první rozhodnutí městského úřadu zrušil a nařídil mu, aby tuto vadu odstranil novým projednáním věci. Městský úřad věc znovu projednal a tím tuto chybu napravil.

[7] Určení místa spáchání přestupku bylo podle krajského soudu dostatečně určité, neboť z uvedených údajů jednoznačně vyplývá, že nejvyšší dovolená rychlost v úseku, kde Policie ČR prováděla měření, byla 90 km/hod.

[8] Krajský soud neakceptoval ani námitku ohledně nedostatečného odůvodnění výše pokuty. Správní orgán neměl povinnost odůvodnit, proč pokutu oproti prvně vydanému správnímu rozhodnutí snížil, neboť toto rozhodnutí bylo zrušeno a je proto na něj třeba pohlížet, jakoby nikdy nebylo vydáno. Městský úřad vyhodnotil všechna demonstrativně stanovená kritéria pro určení druhu a výměry sankce a přihlédl ke všem rozhodným skutečnostem – překročení

pokračování

povolené rychlosti o 44 km/hod mimo obec (*pozn. NSS: vzhledem k výroku rozhodnutí městského úřadu 43 km/hod*), ohrožení ostatních účastníků silničního provozu rychlou jízdou, tendence žalobce k páchání přestupků v dlouhodobém časovém horizontu vyplývající ze záznamů v registru řidičů a doba a místo spáchání přestupku.

[9] K otázce zavinění krajský soud upozornil, že již městský úřad ve výroku svého rozhodnutí uvedl, že žalobce přestupek spáchal v nedbalosti, čímž dodržel požadavek zákona o přestupcích, aby výrok rozhodnutí obsahoval formu zavinění. Dále poukázal na to, že „*správní orgán I. stupně uvedl na straně 5 prvostupňového rozhodnutí, že při hodnocení všech důkazů dospěl k závěru, že přestupek byl spáchán podle § 4 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích v nevědomé nedbalosti, neboť žalobce nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním a majetkovým poměrům vědět měl a mohl. Žalobce je dlouholetým řidičem a držitelem oprávnění pro řízení vozidel skupin AM, A1, A2, A, B1, B, C1, C, BE, C1E, CE a T. Žalobce tedy vzhledem ke zkušenostem s řízením motorových vozidel měl a mohl vědět, že překročením povolené rychlosti o 44 km/hod může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem. Tímto zájmem chráněným zákonem je požadavek na dodržování maximální povolené rychlosti. Krajský soud v dané věci nemá výitek vůči odůvodnění zavinění ze strany správních orgánů, neboť žalobce se svými řidičskými zkušenostmi musel vědět, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem.*“

[10] Krajský soud odmítl i námitku, že měření neproběhlo v souladu s návodem k obsluze, když osa jízdy vozidla žalobce nebyla rovnoběžná s osou jízdy měřicího vozidla. Z návodu k obsluze tohoto typu měřiče rychlosti vyplývá, že měřit je možné jak vozidla v protisměru tak i předjíždějící vozidla a že při nesprávném způsobu jízdy měřicího vozidla může měřicí zařízení vyhodnotit měření jako nesprávné a neuložit záznam o přestupku. Záznam o přestupku byl pořízen, a to samo o sobě svědčí o správnosti provedeného měření. Na radarovém snímku je jasně zachyceno vozidlo žalobce při předjížděcím manévru a zcela zřetelná osa radarového svazku. Tyto podklady prokazují správnost provedeného měření.

[11] K poslední námitce soud uvedl, že právo stěžovatele na spravedlivý proces nebylo užitím šablony porušeno. Krajský soud neshledal, že užití šablony, která slouží pouze jako pomůcka k jednoduššímu posouzení snímku z měření, je faktickým dokazováním. Vyhodnocení snímku je možné provést i bez této šablony. Městský úřad provedl jako důkaz *Záznam o přestupku*, který na čitelné fotografii zachycuje vozidlo žalobce včetně jeho registrační značky. Osy radarového svazku obsahuje již samotná fotografie, a proto nebylo zapotřebí použití šablony k vyhodnocení snímku z měření.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného

[12] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž uvedl, že napadený rozsudek nereflexuje na podstatná žalobní tvrzení. Námitky, které v kasační stížnosti vznesl, lze podřadit pod důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[13] Stěžovatel předně namítá prekluzi lhůty, ve které je správní orgán oprávněn a zároveň i povinen přestupek projednat. Argumentaci krajského soudu o této otázce považuje za nelogickou a vyčítá mu, že žádným rozumným způsobem nevysvětlil, proč se má ignorovat čl. II odst. 3 novely zákona o přestupcích. Stěžovatel se domnívá, že „*účinností zákona*“ se rozumí účinnost celého zákona a že zákonodárce dal v novele jednoznačně najevo, že přerušování prekluzivní lhůty se má použít teprve na přestupky spáchané po účinnosti celé novely, tj. od 1. 10. 2016. V důvodové zprávě zákonodárce uvádí, že k účinnosti nových pravidel

prekluze má dojít až s účinností celého zákona, tj. od 1. 10. 2016. I pokud by tento záměr z novely nevyplýval, pak novela nepochybně umožňuje dva výklady o tom, od kdy lze ustanovení o přerušení běhu promlčecí lhůty použít, a proto je nutné s ohledem na právní jistotu upřednostnit takový výklad, který je pro obviněného nejpriznivější. Stěžovatel připustil, že ustanovení čl. II odst. 3 a čl. XXIV novely jsou vzájemně rozporná a poukázal na kolizní pravidlo *lex specialis derogat legi generali* s tím, že je zřejmé, že speciální normou je čl. II odst. 3 novely, a proto má jako zvláštní pravidlo aplikační přednost.

[14] Stěžovatel rovněž nesouhlasí s krajským soudem, že původní datum spáchání skutku bylo písařskou chybou. Pokud by šlo o písařskou chybu, nesměla by být opakována ve více listinách, jako tomu bylo zde, a také by musela být opravena usnesením. Městský úřad tuto chybu novým projednáním skutku nenapravil, neboť stěžovateli nesdělil, že mění předmět skutku. Pouze vydal nové předvolání, ve kterém „*skrytě a nenápadně*“ změnil datum spáchání přestupku. Nového jednání, kde městský úřad stěžovateli sdělil obvinění, se stěžovatel neúčastnil proto, že bylo konáno v jiné věci, a to ve věci přestupku ze dne 23. 2. 2015. Za této situace stěžovatel neměl potřebu se jednání účastnit, protože přestupek byl již v době zahájení řízení promlčen.

[15] Městský úřad rovněž nečekaně změnil vymezení místa protiprávního jednání, aniž by o této změně stěžovatele vyrozuměl. Prvostupňový správní orgán původně místo přestupku definoval velmi obecně, poměrně dlouhým úsekem komunikace, v jehož jednotlivých částech platí různá rychlostní omezení. Až v rozhodnutí vymezil místo spáchání přestupku podstatně přesněji. Pokud by stěžovatel byl s takovou specifikací místa obeznámen, zvolil by jiný procesní postup obhajoby. Krajský soud nevypořádal argument, že došlo k zásahu do práv stěžovatele, neboť ten nemohl na místo spáchání skutku adekvátně reagovat.

[16] Stěžovatel dále namítá, že krajský soud dostatečně nereagoval na šablonovitost a nedostatečnost úvah městského úřadu o uložení sankci. Městský úřad vydal dvě rozhodnutí, z toho první rozhodnutí žalovaný zrušil. Městský úřad v každém rozhodnutí odůvodnil pokutu shodně, avšak v každém z nich uložil pokutu jinou. V této souvislosti pak stěžovatel vznáší otázku, proč zcela identická správní úvaha může dopadat na dvě rozdílné výše pokuty a proč tedy na základě stejné úvahy nebyla uložena pokuta jen ve výši 2 500 Kč.

[17] Krajský soud rovněž nereagoval na porušení zásady zákazu dvojího přičítání. Městský úřad totiž přihlédl především k závažnosti přestupku, přičemž tuto závažnost odůvodnil tím, že obecně překročení rychlosti o 44 km/hod (*pozn. NSS: vzhledem k výroku rozhodnutí městského úřadu 43 km/hod*) ohrožuje účastníky provozu, protože řidič nemusí dostatečně rychle reagovat na spadlé stromy na silnici, atd. Tento fakt však zákonodárce subsumoval do skutkové podstaty předmětného přestupku. K okolnosti, která tvoří zákonný znak skutkové podstaty přestupku, nelze přihlídnout jako k přitěžující okolnosti. Krajský soud nereagoval ani na námitku, že správní orgán opomenul zvážit jako polehčující okolnost míru zavinění, které bylo pouze z nedbalosti nevědomé.

[18] Stěžovatel nesouhlasí s názorem krajského soudu, že přiložení šablony ke snímku z měření není dokazováním. Přiložením šablony na snímek z měření dochází k vyhodnocení toho, zda bylo měřeno správně či nesprávně, proto jde o dokazování.

[19] Na závěr kasační stížnosti stěžovatel a jeho právní zástupce vyjádřili nesouhlas s publikací jejich jmen a příjmení, a to i formou iniciál, a sídla právního zástupce stěžovatele na webu Nejvyššího správního soudu.

pokračování

[20] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti zopakoval důvody, pro které nesouhlasil se správní žalobou. Uvedl, že přechodná ustanovení nemohou ovlivnit účinnost právní úpravy, pouze její použitelnost a že se budou aplikovat podle nabytí účinnosti jednotlivých bodů novely zákona o přestupcích. Ke změně totožnosti skutku uvedl, že je zřejmé, že šlo pouze o písařskou chybu, která byla posléze kopírována do dalších dokumentů. Právě pro tuto vadu žalovaný zrušil první rozhodnutí městského úřadu. Městský úřad pak tuto vadu odstranil, neboť v nově provedeném řízení již ve svých písemnostech uváděl správné datum spáchání skutku. GPS souřadnice policejního vozu, doplněné do výroku rozhodnutí, jsou pouze doplňujícím údajem a nemění předmět řízení. Místo spáchání přestupku zůstalo po celou dobu shodné a i bez tohoto údaje bylo vymezeno dostatečně konkrétně. Nezaměnitelnost skutku je takovým vymezením naprosto bezpečně zajištěna i ve spojení s časem spáchání přestupku, který je jednoznačně určen výstupem z měřicího zařízení. K pokutě uvedl, že zákon nezakazuje správnímu orgánu při novém projednání uložit pokutu v jiné výši a je pouze věcí správního uvážení, v jaké výši pokutu uloží. Městský úřad nebyl povinen odůvodňovat snížení sankce, neboť první rozhodnutí žalovaný zrušil a z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je zřejmé, na základě jakých skutečností městský úřad pokutu určil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[21] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v intencích § 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v mezích uplatněných důvodů [§ 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.] a v rozsahu kasační stížnosti. Vady, ke kterým by musel přihlídnout z úřední povinnosti, přitom neshledal.

[22] Kasační stížnost není důvodná.

[23] Stěžovatel založil důvodnost kasační stížnosti předně na námitce, že závěr krajského soudu o tom, že v posuzované věci neuplynula lhůta pro projednání přestupku, není správný. Domnívá se totiž, že ustanovení o přerušení běhu lhůty pro projednání přestupku bylo možné použít až na přestupky spáchané od 1. 10. 2016, neboť až v tento den nabylo účinnosti přechodné ustanovení ke změně § 20 zákona o přestupcích. Zákonodárce tím dal dle jeho názoru jasně najevo, že přerušování prekluzivní lhůty se má použít až na přestupky spáchané po účinnosti celé novely. Tento závěr vyplývá nejen z čl. II odst. 3 novely a důvodové zprávy, ale i ze skutečnosti, že čl. II odst. 3 by byl jinak obsoletním. Bez ohledu na záměr zákonodárce však lze ke stejnému závěru dospět i za pomoci principu *in dubio mitius* a kolizního pravidla *lex specialis derogat legi generali*.

[24] Nejvyšší správní soud posoudil vznesené argumenty a dospěl k závěru, že předmětná právní otázka výkladu přechodných ustanovení dotčené novely byla v jeho judikatuře komplexně vyřešena. Závěry, které Nejvyšší správní soud již dříve přijal, beze zbytku reagují na vznesené námítky a lze je proto plně použít i v této věci.

[25] K otázce účinnosti novelizovaného § 20 zákona o přestupcích se Nejvyšší správní soud vyjádřil v rozsudku ze dne 21. 12. 2017, č. j. 3 As 278/2016 – 39, ve kterém uvedl, že „*z části první článku II. bodu 3 přechodných ustanovení zákona č. 204/2015 Sb., kterým se mění zákon o přestupcích a o Rejstříku trestů, totiž vyplývá, že ustanovení § 20 zákona o přestupcích, ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona (tj. od 1. 10. 2015) o přerušení běhu lhůty zahájením řízení, se použije pouze u přestupků spáchaných ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona.*“

[26] V rozsudcích ze dne 6. 9. 2018, č. j. 7 As 86/2018 – 38 a 7 As 87/2018 – 34 Nejvyšší správní soud uvedl, že „*od 1. 10. 2015 byla účinná změna § 20 zákona o přestupcích, avšak pro tuto změnu*

nebyla v právním řádu v období od 1. 10. 2015 do 30. 9. 2016 upravena přechodná ustanovení. Při akceptaci závěru jazykového výkladu (absence přechodných ustanovení ke změně § 20 zákona o přestupcích v období od 1. 10. 2015 do 30. 9. 2016) je nutné vyřešit použití § 20 v novelizovaném znění za pomoci obecných zásad vztahujících se k aplikaci právních norem. Zejména je nutné zohlednit zákaz retroaktivity, který je zakotven v čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. (...) Je pravdou, že jazykový výklad vede z legislativně technického hlediska k poměrně nestandardnímu závěru, že přechodné ustanovení ke změně § 20 nabylo účinnosti o rok později než samotná změna § 20. Ani tato skutečnost však nečiní úpravu přechodného ustanovení obsoletní, jak dovozuje stěžovatel. (...) Přechodné ustanovení k § 20 stanoví, že pravidlo o přerušení běhu lhůty zabájením řízení se použije pouze u přestupků spáchaných ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona. Vylučuje tedy pravou i nepravou retroaktivitu. Pokud by v novele citované přechodné ustanovení upraveno nebylo, nabízela by se nutně otázka, zda se nová pravidla o přerušení běhu lhůty pro projednání přestupku uplatní i na lhůty již započaté, avšak ke dni jejich účinnosti neskončené. (...) Vztah přechodných ustanovení k normě, jejíž aplikaci upravují, je v podstatě akcesorický. Jejich smyslem je řešení případných střetů staré a nové právní normy za účelem ochrany právní jistoty. (...) Přechodná ustanovení jsou nezbytná zejména za situace, kdy by jejich absence mohla mít vliv na právní vztahy vzniklé před účinností nového ustanovení. V nyní posuzované situaci je zřejmé, že přechodné ustanovení mělo být s ohledem na svůj úzký vztah k ustanovení měnícímu § 20 účinné současně s ním, tedy od 1. 10. 2015. Nezabrnutí přechodného ustanovení do výjimek uvedených v čl. XXVI je třeba s ohledem na povahu přechodných ustanovení považovat za nedůslednost zákonodárce, který nemohl zamýšlet, aby v období od 1. 10. 2015 do 30. 9. 2016 neplatilo přechodné pravidlo mající toliko akcesorický charakter. Obdobnou nedůsledností je rovněž použití formulace ‚ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona‘ v přechodném ustanovení za situace, kdy je účinnost novely dělená. Stěžovatel dovozuje, že je tímto obratem myšlena účinnost novely jako celku, tj. 1. 10. 2016. Takový závěr ovšem nemá žádné opodstatnění. Novela žádnou ‚celkovou‘ účinnost neobsahuje. Není tedy důvod, aby muselo být citovaným obratem myšleno právě a pouze pozdější datum účinnosti. Upravuje-li novela dvě data účinnosti, je nutné obrat ‚ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona‘ vnímat dvojitě, a to vždy v závislosti na tom, zda daná norma souvisí s ustanovením, které nabylo účinnosti dne 1. 10. 2015 nebo s ustanovením, které nabylo účinnosti dne 1. 10. 2016. (...) Výše uvedené vede k jednoznačnému závěru, že § 20 ve znění novely je možné aplikovat na činy spáchané po jeho účinnosti, tj. po 1. 10. 2015. Nelze proto než konstatovat, že zákon neumožňuje více rovnocenných způsobů výkladu, a nelze tak na věc aplikovat zásadu *in dubio mitius* (při pochybnostech postupovat mírněji). Pro úplnost lze dodat, že výše uvedené závěry rovněž korespondují s úmyslem zákonodárce vyjádřeným v důvodové zprávě k novele, konkrétně v její části vztahující se k přechodným ustanovením. (...) důvodová zpráva vysvětluje rozdělení účinnosti jednotlivých ustanovení novely následovně: ‚Poměrně dlouhá doba legisvakance nutná pro zavedení evidence přestupků se navrhuje v návaznosti na předpokládaný harmonogram realizace technického řešení (viz příložená tabulky, kdy ‚T‘ je okamžik uzavření smlouvy s dodavatelem, což se odhaduje do 4 měsíců od publikace návrhu zákona ve Sbírce zákonů). Nabytí účinnosti je proto v návrhu rozděleno. Některé změny provedené v zákoně o přestupcích a zákoně o Rejstříku trestů, které se přímo neváží na evidenci přestupků, nabudou účinnosti dříve.‘ Z uvedeného je zřejmé, že pozdější účinnost zákonodárce stanovil pro ustanovení týkající se zavedení Rejstříku trestů, a to s ohledem na technickou náročnost faktického vytvoření tohoto rejstříku. Naopak pro ustanovení, která nejsou na technické vytvoření Rejstříku trestů nijak navázána, zákonodárce zjevně stanovil účinnost dřívější. Změna § 20 zákona o přestupcích nepochybně představuje ustanovení, na něž existence či neexistence Rejstříku trestů nemá žádný vliv. Je proto zřejmé, že úmyslem zákonodárce nebylo účinnost novelizovaného znění § 20 odsouvat až na 1. 10. 2016.“

[27] Na základě výše uvedeného lze tedy uzavřít, že § 20 v novelizovaném znění je možné použít na přestupky spáchané po 1. 10. 2015 a že krajský soud tuto otázku posoudil správně. Nejvyšší správní soud nesouhlasí se stěžovatelem ani v tom, že krajský soud nevysvětlil, proč se nemá postupovat podle přechodného ustanovení. Krajský soud se touto otázkou zabýval v odstavcích 34 a 35 napadeného rozsudku a vysvětlil, že čl. II odst. 3 novely obsahuje pouze legislativní pravidlo reagující na střet staré a nové právní úpravy, a proto nebrání nabytí dřívější účinnosti novelizovaného § 20 zákona o přestupcích. Závěr soudu odpovídá i výše citované judikatuře, proto ani tato námitka nečiní kasační stížnosti důvodnou.

pokračování

[28] Nejvyšší správní soud nepovažuje za důvodné ani další námitky. Opravou data spáchání přestupku žalovaný nezměnil, a to ani nečekaně, předmět řízení. Nepochybně se totiž jednalo pouze o písařskou chybu, které si stěžovatel musel být vědom. Jak krajský soud správně poukázal, městský úřad v rámci dokazování při prvním projednání věci četl obsah listinných důkazů, přičemž z protokolu o ústním projednání ze dne 25. 5. 2016 vyplývá, že při čtení těchto listin městský úřad uváděl jako den spáchání přestupku den 23. 2. 2016 a nikoli den 23. 2. 2015, který byl uveden v oznámení o zahájení řízení a také ve výroku prvně vydaného rozhodnutí městského úřadu. Prvního projednání věci se účastnil i stěžovatelův zmocněnec, stěžovatel proto musel už před vydáním prvního rozhodnutí městského úřadu vědět, který skutek mu městský úřad klade za vinu a kdy se ho měl dopustit. Pro tuto chybu navíc žalovaný zrušil první rozhodnutí městského úřadu a nařídil mu, aby ji odstranil novým projednáním věci. To městský úřad učinil a tuto chybu napravil. Ze zákona o přestupcích ani ze zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) nevyplývá povinnost správního orgánu opravit písařskou chybu výhradně usnesením, jak dovozuje stěžovatel. Zákon o přestupcích neobsahuje žádné ustanovení, které by se vztahovalo k opravě zřejmých nesprávností a správní řád v této souvislosti upravuje postup při opravě chyby v protokolu (§ 18 odst. 5 a 6) a v rozhodnutí (§ 70).

[29] Podle § 18 odst. 5 správního řádu provádí opravy zřejmých nesprávností, kterými jsou zejména chyby v psaní a počtech, v protokolu oprávněná úřední osoba, která je stvrdí svým podpisem. Může-li mít oprava právní význam, účastníci se o ní vyrozumí. Podle § 18 odst. 6 správního řádu se o provedení jiných oprav, než jsou zřejmé nesprávnosti, rozhodne usnesením, které se pouze poznamenává do spisu. Podle § 70 správního řádu opravu zřejmých nesprávností v písemném vyhotovení rozhodnutí na požádání účastníka nebo z moci úřední usnesením provede správní orgán, který rozhodnutí vydal. Týká-li se oprava výroku rozhodnutí, vydá o tom správní orgán opravné rozhodnutí.

[30] Chybu v datu spáchání přestupku městský úřad poprvé uvedl v oznámení o zahájení řízení a následně ji kopíroval i v dalších listinách a také v části protokolu o jednání a ve výroku prvně vydaného rozhodnutí. Městský úřad měl tuto chybu opravit v protokolu a stěžovatele o tom vyrozumět. Jelikož si však této chyby poprvé všiml až žalovaný, postupoval správně, když prvostupňově správní rozhodnutí zrušil a věc vrátil k novému projednání. Chyba nebyla poprvé uvedena až ve výroku rozhodnutí, proto nebyl namístě postup podle § 70 správního řádu. Žalovaný ve zrušovacím rozhodnutí na chybu upozornil a poukázal rovněž na správné datum spáchání přestupku. Toto rozhodnutí bylo stěžovateli doručeno 7. 10. 2016 a ten proto musel vědět, co bude předmětem nového projednání věci. V předvolání k druhému ústnímu jednání, které bylo stěžovateli doručeno 18. 11. 2016, městský úřad uvedl správné datum spáchání přestupku. Nejvyšší správní soud má však s ohledem na přítomnost stěžovatelova zmocněnce u prvního ústního jednání za to, že stěžovateli muselo být zřejmé, že jde o písařskou chybu ještě před vydáním prvního rozhodnutí městského úřadu. Následný postup správních orgánů proto nemohl být pro stěžovatele překvapivý a nemohl ani negativně zasáhnout do jeho sféry, neboť mu žádným způsobem nebránil v uplatnění jeho procesních práv.

[31] Městský úřad nezasáhl do procesních práv stěžovatele ani tím, že do výroku rozhodnutí doplnil vymezení místa spáchání přestupku o GPS souřadnice místa měření. Stěžovatel namítá, že pokud by jej městský úřad s touto specifikací včas vyrozuměl, zvolil by jiný procesní postup obhajoby. Stěžovatel však ani z podkladů pro rozhodnutí nemohl specifikaci místa spáchání přestupku uvedenou ve výroku rozhodnutí dovodit. V této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009 – 541, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl, že *„správní orgán může v průběhu řízení zahájeného z moci úřední upřesnit jeho předmět, nedojde-li tímto úkonem k žádné procesní újme na straně účastníků řízení. Upřesněním předmětu řízení nesmí*

dojít k jeho zásadnímu rozšíření nebo změně oproti jeho vymezení v oznámení o zaběhnutí správního řízení. Správní orgán musí s upřesněním předmětu řízení řádně seznámit účastníky řízení a musí jim dát možnost se k němu vyjádřit.“

[32] Nejvyšší správní soud má za to, že přesně tento postup městský úřad dodržel. Z protokolu o ústním projednání ze dne 25. 5. 2016 vyplývá, že městský úřad seznámil stěžovatele prostřednictvím jeho zástupce s GPS souřadnicemi místa měření již při prvním projednání věci, když tyto údaje ze *Záznamu o přestupku* přečetl. Stěžovatel tak měl po celou dobu řízení možnost na tuto specifikaci reagovat, že tak neučinil, je pouze důsledkem zvolené procesní taktiky a nikoli chybou městského úřadu.

[33] Nejvyšší správní soud nemá pochyb ani o zákonitosti a přezkoumatelnosti uložené pokuty. Odůvodnění výše sankce není šablonovité, jak se stěžovatel domnívá. Městský úřad se řádně zabýval zákonnými hledisky, ke kterým je podle § 12 odst. 1 zákona o přestupcích povinen přihlídnout při stanovení druhu a výměry sankce a srozumitelně formuloval svoji úvahu, která jej k uložení sankci vedla. Výše sankce odpovídá konkrétním okolnostem protiprávního jednání stěžovatele a je logicky odůvodněna, proto Nejvyšší správní soud neshledal v rozhodnutí správních orgánů a krajského soudu pochybení. První rozhodnutí městského úřadu žalovaný zrušil z jiného důvodu, proto je irelevantní, že se odůvodnění výše sankce neliší od zrušeného rozhodnutí.

[34] Městský úřad neporušil ani zásadu zákazu dvojího přičítání. I tato otázka byla ve skutkově obdobných věcech v judikatuře Nejvyššího správního soudu již vyřešena (srov. rozsudky ze dne 28. 6. 2017, č. j. 6 As 301/2016 – 36, ze dne 22. 8. 2018, č. j. 2 As 67/2018 – 42). V rozsudku ze dne 28. 2. 2018, č. j. 10 As 238/2017 – 54 Nejvyšší správní soud uvedl, že se *„nejedná o dvojí přičítání, pokud správní orgán vzal v úvahu při stanovení výše pokuty, jak výrazně byla překročena rychlost. Předmětné ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu zakládá přestupek při překročení rychlosti mimo obec o méně než 30 km/hod. je zřejmé, že je závažnější přestupek spočívající v překročení rychlosti o 29 km než o např. o 1 km. I z toho důvodu bylo stanoveno rozmezí pokuty od 1 500 do 2 500 Kč. Odkaz stěžovatele na rozsudek Nejvyššího správního soudu z 28. 2. 2017, č. j. 5 As 280/2016-23, není správný, neboť se jednalo o obsahově odlišnou situaci, kdy správní orgán prvního stupně považoval za přitěžující okolnost, že řidič překročil povolenou rychlost v obci, byť se jednalo o součást zákonné skutkové podstaty. Zákon tedy ukládal stejnou pokutu za překročení rychlosti at' už v obci nebo mimo obec, ale rozdíl byl v rozsahu překročení rychlosti v obci či mimo obec.“*

[35] Nejvyšší správní soud proto shrnuje, že městský úřad svým konstatováním, že při ukládání sankce přihlédl v neprospěch obviněného k výši naměřené rychlosti, neporušil zásadu zákazu dvojího přičítání, neboť při zvažování výše pokuty může vycházet z různých kvantitativních a kvalitativních aspektů, jimiž se protiprávní jednání projevovalo (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2006, č. j. 4 As 22/2005 – 68).

[36] Stěžovatel krajskému soudu dále vyčítá, že výslovně nereagoval na jeho žalobní námitku týkající se doby spáchání přestupku. Městský úřad mu neměl klást k tíži, že byl přestupek spáchán v době, kdy je na silnici I/20 obecně zvýšená hustota provozu, neboť městský úřad neměl posuzovat, jak to zpravidla bývá, ale jaká byla hustota provozu v konkrétní čas, kdy daným úsekem projížděl.

[37] Ačkoli krajský soud na tuto námitku ve svém rozhodnutí výslovně nereagoval, nečiní to jeho rozhodnutí nepřezkoumatelným, neboť je z něj v konečném důsledku zřejmé, proč nepovažoval ani tuto žalobní námitku za důvodnou.

pokračování

[38] Podle ustálené judikatury platí, že rozhodnutí je přezkoumatelné, je-li z něj patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvážil o zásadních a podstatných skutečnostech, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje zásadní argumenty účastníků řízení za liché (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94 nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 – 52 nebo ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 – 74). Ústavní soud tyto požadavky upřesnil v nálezu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, když uvedl, že není nutné se v odůvodnění rozhodnutí speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, jestliže stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů. V nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08 shledal ústavně konformním postup, při kterém soudy nebudují vlastní závěry na vyvracení jednotlivě vznesených námitek, pokud proti nim postaví vlastní argumentaci, v jejíž konkurenci námitky celkově neobstojí. Nejvyšší správní soud pak v rozsudku ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017 – 38 zdůraznil, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno jen těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat.

[39] Krajský soud v napadeném rozsudku konstatoval, že správní orgány ctily svoji povinnost stanovit vyšší pokuty na základě zákona a v jeho mezích a při zachování základních práv a svobod. Přitom zdůraznil, že městský úřad se nikterak neodchýlil od zákonem stanoveného vzorce pro stanovení hodnoty sankce a přihlédl ke všem rozhodným skutečnostem (překročení povolené rychlosti o 44 km/hod mimo obec a s tím související ohrožení účastníků silničního provozu rychlou jízdou, záznamy v registru řidičů a doba a místo spáchání přestupku). Krajský soud sice výslovně nereagoval na stěžovatelovu námitku, nicméně jeho rozhodnutí i tak obstojí. Nadto je třeba poznamenat, že stěžovatel spáchal přestupek na silnici, která spojuje města Karlovy Vary, Plzeň, Písek a České Budějovice. Tato silnice je proto jedním z dopravních páteřních tahů v České republice, na kterém lze v poledních hodinách rozumně očekávat, a to na základě běžných lidských zkušeností, zvýšenou hustotu provozu. Městský úřad touto úvahou nijak nepochybil, a proto nepochybil ani krajský soud tím, že tuto námitku v odůvodnění napadeného rozhodnutí výslovně nevyřádal.

[40] Stěžovatel také namítl, že správní orgán opomenul zvážit jako polehčující okolnost míru zavinění, které bylo pouze z nedbalosti nevědomé a že krajský soud se k této námitce nevyjádřil. Městský úřad konstatoval, že *„při hodnocení všech důkazů dospěl správní orgán ke závěru, že přestupek byl spáchán dle § 4 odst. 1 písm. b) přestupkového zákona v nedbalosti nevědomé, jelikož obviněný nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl.“* Krajský soud shrnul, že *„žalobce je dlouholetým řidičem a držitelem oprávnění pro řízení vozidel skupin AM, A1, A1, A, B1, B, C1, C, BE, C1E, CE a T. Žalobce tedy vzhledem ke zkušenostem s řízením motorových vozidel měl a mohl vědět, že překročením povolené rychlosti o 44 km/hod může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem. Tímto zájmem chráněným zákonem je požadavek na dodržování maximální povolené rychlosti. Krajský soud v dané věci nemá výtek vůči odůvodnění zavinění ze strany správních orgánů, neboť žalobce se svými řídičskými zkušenostmi musel vědět, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem.“* Krajský soud tak fakticky dospěl k závěru, že stěžovatel spáchal přestupek ve formě vědomé nedbalosti a nikoli nevědomé, neboť konstatoval, že *„žalobce se svými řídičskými zkušenostmi musel vědět, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem.“* S tím Nejvyšší správní soud souhlasí. Stěžovatel si totiž musel být vědom toho, že výrazně překročil povolenou rychlost. Při své dlouholeté řídičské zkušenosti musel rovněž vědět, že při takto vysoké rychlosti se značně prodlužuje brzdná dráha vozidla, při které je nemožné včas reagovat na neočekávané překážky, což na silnici první třídy může vést k hromadné nehodě s obrovskými ztrátami jak na majetku, tak i na zdraví. Stěžovatel proto musel vědět, že takto rychlou jízdou ohrožuje chráněný zájem.

[41] Ačkoli tedy krajský soud v této otázce dospěl k jinému závěru než oba správní orgány, jde pouze o dílčí vadu řízení před správními orgány, která nemá vliv na zákonnost správních rozhodnutí. Pro posouzení viny je totiž podstatné pouze rozlišení zavinění na úmyslné a nedbalostní. To ostatně vyplývá i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 as 303/2016 – 37, na který stěžovatel v kasační stížnosti poukázal.

[42] Ani poslední námitku týkající se způsobu měření rychlosti nepovažuje Nejvyšší správní soud za důvodnou. Stěžovatel se domnívá, že rychlost byla změřena nesprávně, neboť při měření rychlosti prováděl předjížděcí manévr, a proto nemohly být zachovány úhly odklonu radarového svazku. Stěžovatel městskému úřadu rovněž vyčítá, že správnost měření prokazoval pomocí šablony bez přítomnosti stěžovatele.

[43] Nejvyšší správní soud zjistil z protokolů o jednání ze dne 25. 5. 2016 a 6. 12. 2016, že městský úřad v rámci dokazování četl obsah *Záznamu o přestupku* pořízeného měřicím zařízením, přičemž konstatoval, že „*součástí snímku je i šablona, kdy bylo zjištěno, že vozidlo se nachází ve svazku paprsků radarového měřiče a tím pádem pozice vozidla odpovídá správnému ustavení.*“ Nejvyšší správní soud tuto skutečnost ověřil z dotčeného snímku, který je součástí správního spisu. Pro úplnost a s ohledem na kasační námitky Nejvyšší správní soud dodává, že tímto postupem neprováděl dokazování. Snímek z měření skutečně obsahuje šablonu, z níž jednoznačně vyplývá, že stěžovatelovo vozidlo bylo vůči policejnímu vozu v okamžiku měření rychlosti ve správném úhlu. Nejvyšší správní soud proto nepochybuje o tom, že měření bylo provedeno správně, stejně jako dokazování, o jehož provádění městský úřad stěžovatele včas a řádně uvědomil. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že ani tato námitka není opodstatněná.

[44] K nesouhlasu stěžovatele a jeho právního zástupce se zveřejněním jejich osobních údajů Nejvyšší správní soud uvádí, že řešení tohoto požadavku spadá do kompetence předsedy Nejvyššího správního soudu, který již na obdobnou žádost reagoval. Naposledy tak učinil vůči témuž advokátovi přípisem ze dne 25. 11. 2019, č. j. S 139/2019 – 7, v němž uvedl, že dalším žádostem téhož advokáta a stejného obsahu již odmítne bez dalšího vyhovět. Za této situace tedy soudní senát neshledal důvody pro opětovné předložení věci předsedovi soudu.

IV. Závěr a náklady řízení

[45] Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 poslední věta s. ř. s.). O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť stěžovatel neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 27. listopadu 2020

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu